

паша е на гръцката граница; да не би Къбравлията да е дошелъ отъ Стамбулъ на ловъ.

Консулскиятъ чиновникъ увѣряваше, че това е Къбравлията, защото правятъ ловъ бевъ стрѣлци и бевъ рокове, всѣкий самъ за себе си, а такъвъ е обичая на Къбравлията.

Ахмедъ-бей при името на визира поблѣднѣ и се измѣни въ лицето; а и всички, освѣнъ консулскиятъ чиновникъ се смутиха, защото между тѣхъ нѣмаше нито единъ който да не бѣше затварянъ въ затворъ, гдѣто мирише не на ровово масло, нѣмаше нито единъ, който да не бѣше изпитвалъ върху себе си, и то не веднѣжъ, бащинското навидание на гровиятъ визиръ.

При мисълта за визира, бейоветъ доста се уплашиха, но все вървѣха напредъ; може—би налучваннето да е погрѣшно, може това да не е той, а нѣкой си други. Но когато тѣ видѣха мустакатиятъ ага; онзи самия Мехмедъ—ага, който ги запираше въ мирисливиятъ затворъ и имъ отчиташе бащинското навидание, тогава вече нѣмаше защо да се утѣшаватъ съ разни предположения. Бейтъ ступавинъ и бейоветъ гости почувствуваха себе си не-добрѣ, сърдцето имъ се обърна; Гърците, Чифутите, даже Ерменците се разболяха. Нѣмаше какво да се прави; на болнитѣ е нуженъ докторъ, а въ чифлика го нѣма и да пограждатъ за него е далѣчъ. Всички едногласно рѣшиха да се върватъ въ града, въ Едрене. Ще дойдемъ пакъ когато бждемъ адрани; което е отложено, това отъ насъ нѣма да избѣгне. Поѣда повърна назадъ, и никой не изостана надирѣ. Всички бѣрзаха къмъ Едрене. Консулскиятъ чиновникъ се усмихваше и отъ смѣхъ си запущваше носа.

Мустакатиятъ ага не бѣше простъ; той препусна и побѣрва съ донесение при вѣводата. Случва се че заключеніята слѣдватъ едно слѣдъ друго. Едвамъ—що вѣводата изслуша думитѣ на агата, ето той заблѣже че отъ Караштѣрханъ прѣпускатъ до колкото сила иматъ нѣколко ѣздачи, види се че гонятъ ловъ; по кучетата бѣгатъ сколо тѣхъ, и предъ тѣхъ се не вижда звѣръ, а равнината е такава гладка като дланъ, нито драчка, ни-